

Monstruo / Kaibutsu

Direcció: Hirokazu Koreeda

País: Japó (2023)

Fitxa tècnica

Guió Yūji Sakamoto **Música** Ryūichi Sakamoto **Fotografia** Ryūto Kondō **Interpretació** Sakura Andō, Eita Nagayama, Soya Kurokawa **Durada** 127 min **Gènere** Drama **Llengües** Japonès i anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Quan el seu jove fill Minato comença a comportar-se de manera estranya, la seva mare sent que alguna cosa va malament. En descobrir que el responsable de tot plegat és un professor, irromp a l'escola exigint saber què està passant. Però a mesura que la història es desenvolupa a través dels ulls de la mare, el professor i el nen, la veritat va sortint a la llum, a poc a poc... (FilmAffinity)

Crítica

“Monster”: brillant Koreeda en contra, a favor i malgrat la família

El director japonès protagonitza la competició del Festival de Canes amb 'Monster', un drama virtuós i laberíntic amb ànima de trencaclosques

Què és una família? Hi ha preguntes, admetem-ho, que ben (o malament, segons com es miri) plantejades poden servir per, arribat el cas, guanyar unes eleccions. Al japonès **Hirokazu Koreeda** la qüestió de marres li ha reportat, de moment, una Palma d'Or, un Gran Premi del Jurat i un lloc d'honor en la memòria de Sant Sebastià (i, de passada, de qualsevol cinèfil). En el seu ideari, la família, de fet, només és això: una pregunta, un interrogant obert al centre de qualsevol intent de relacionar-nos, estimar-nos i destruir-nos. Arribat el cas, també és una malaltia. De què sinó una especialitat per al metge de família?

L'última pel·lícula del director japonès, **Monster**, no n'és per descomptat l'excepció. Koreeda segueix al mateix lloc i exactament pendent del mateix dubte. Diguem que en el conjunt d'una filmografia en què s'alternen exercicis de cinema molt centrats en la construcció narrativa (menció especial per a *El tercer assassinat*) i drames emocionals que s'elevan sobre la quotidianitat fins a tocar la tragèdia nua (*Un asunto de familia*), aquesta es trobaria entre les primeres. Però sense renunciar a aquesta precisió a l'hora de retratar la mirada infantil que es fes monument des de pràcticament el seu primer treball, *Nadie sabe*.

Monster és una història fragmentada **oferta a l'espectador com un puzzle que ell mateix ha de muntar**, però des de dins. Allò que munta l'audiència és la pròpia mirada. És així. Una criatura arriba a casa i acusa el seu professor davant la seva mare vídua si no de l'ofensa més gran, sí d'una de les més grans. Pel mig, una directora del col·legi absent i culpable; uns companys de classe cruels; un amor incipient i secret; un pare maltractador... El que segueix és la revelació minuciosa d'una mentida rere l'altra, d'un error que segueix el que el precedeix, i així fins a compondre no exactament la perfecta imatge d'una certesa indiscutible sinó tot el contrari, que no és ni fals ni veritat, sinó simplement humà. A l'estil *Rashomon*, **Monster** juga a compondre versions diferents del mateix fins a trobar la diversitat que per força determina allò únic. Si es llegeix novament s'entén.

El resultat és una pel·lícula precisa com un rellotge atòmic i, per això, prodigiosa en el seu virtuosisme i perfecció. Potser li falta la tensió emotiva de les obres mestres del director, però es manté a anys llum del sentimentalisme del seu darrer treball rodat a Corea, *Broker*, potser el punt més baix o menys brillant de la seva filmografia. I una última dada, la banda sonora de **Ryuichi Sakamoto**, l'última que va compondre abans de morir, sorprèn i fins i tot entusiasma en la seva voluntat de replicar l'ànima de trencaclosques de la cinta. Definitivament, no hi ha moltes maneres d'entendre la família, és que les famílies són senzillament moltes. I totes incompressibles. I totes fan mal. Paraula de Koreeda.